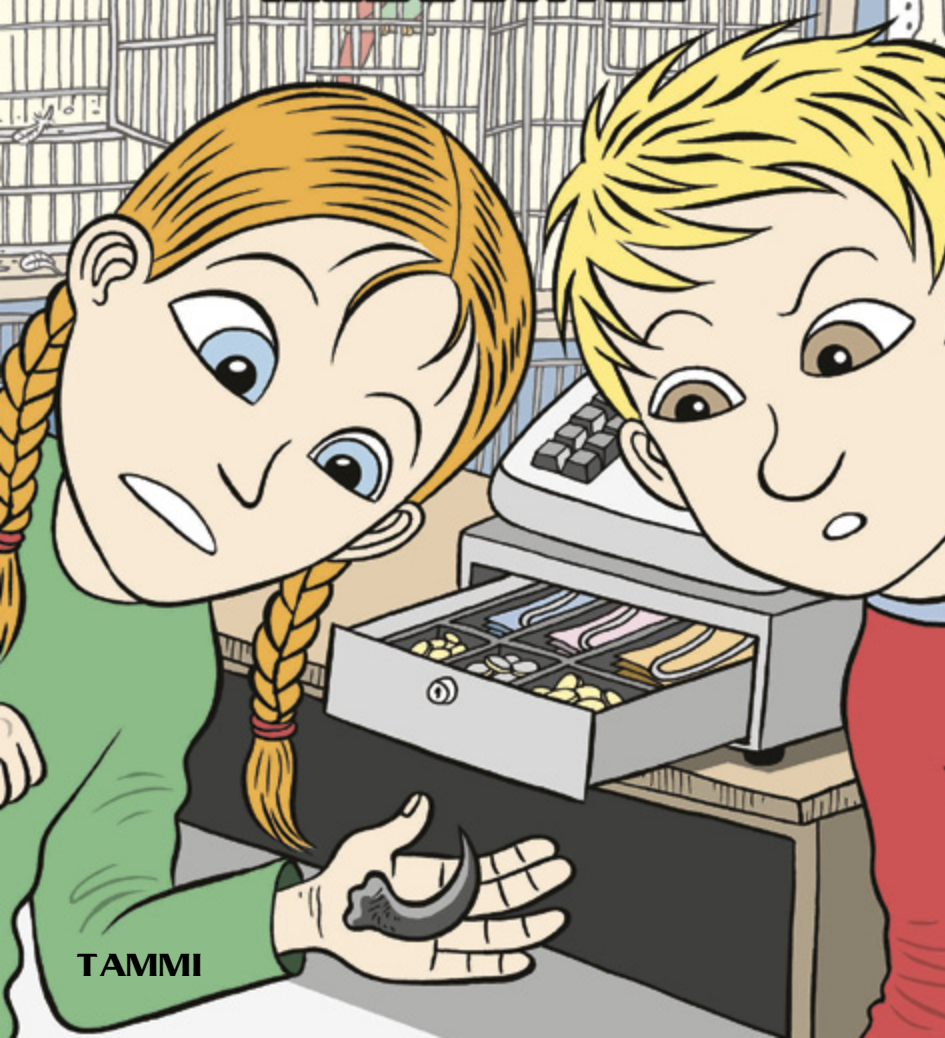

Jari Mäkipää

ETSIVÄKERHO HURRIKAANI JA MUSTAKYNSI

TAMMI

Jari Mäkipää

ETSIVÄKERHO

HURRIKAAAN

JA MUSTAKYNSI

Kustannusosakeyhtiö Tammi
Helsinki

Lue myös:

Etsiväkerho Hurrikaanin käsikirja
Etsiväkerho Hurrikaani ja kadonneet kortit
Etsiväkerho Hurrikaani ja kammokellari
Etsiväkerho Hurrikaani ja hohdon saalistajat
Etsiväkerho Hurrikaani ja Jyrinäjengi
Etsiväkerho Hurrikaani ja tähtikolmion vartijat
Etsiväkerho Hurrikaani ja kiiturivarkaat
Etsiväkerho Hurrikaani ja mysteeri Lontoossa
Etsiväkerho Hurrikaani ja petosten pilvi

Taiteen keskustoimikunta ja Suomen Kulttuurirahasto ovat tukeneet tämän kirjan kirjoittamista.

Kansi: Jii Roikonen
Hurrikaani-tunnus: Sirpa Koivumäki (Yle)
© Jari Mäkipää, 2013
Painettu EU:ssa 2013
ISBN 978-951-31-7286-2

Sisällysluettelo

Tehotiimit	7
Kaaos Ketunpesässä	17
Pahat enteet	25
Kynsi	32
Yllätys turbaanissa	40
Sadepäivän partiot	50
Löydöt	61
Jymyuutinen ullakolla	70
Harjoituksen mestari	77
Rysän päällä	85
Periksi ei anneta	96
Syötti, harhautus ja viritys	105
Tarkat katseet	116
Kettujahti	125
Naamioiden takana	132
Lähtölaskenta	143
Isku alttarilla	151
Kahleet	159
Juhlan aika	170

Tehotiimit

- Tahdon tarkat arviot jokaisen tiimin edistymisestä.
- Lähetän pyynnöt tilanneraporteista.
- Ja avaa puheyhteys ykköstiimiin!
- Avataan yhteyttä, odotetaan.
- Kestääkö siinä kauan? Näytä sillä välin kaikkien tiimien sijainnit kartalla.
- Sijainnit keskusnäytöllä – nyt.
- Mitä ihmettä kakkostiimi tekee tuolla? Heidän pitäisi olla aivan päinvastaisella suunnalla.
- Kartta ei valehtelee.
- Avaa puheyhteys kakkostiimiin, heti!
- Mutta odotamme vielä ykköstiimin puheyhteyden –
- Heti! Tunnetko sen pienen sanan? Se tarkoittaa

taa: hoida heidät langanpäähän nyt, tai muuten nenäsi –

– Puheyhteys kakkostiimiin avattu.

– Haloo, kuuleeko kakkonen? Selvittäkää välittömästi, miksi sijaintinne on virheellinen.

Linjan toisessa päässä oli hetken hiljaista. Sitten sieltä kuului Jessen hämmentynyt vastaus: – Häh?

– Käskin selvittää välittömästi, miksi sijaintinne on virheellinen, Karoliina toisti.

– Onko siellä taas kierrokset vähän kovilla? Jesse naurahti.

– Täällä uhkailtiin jo mun nenääni, Matias huikkasi väliin.

– Teidän piti hakea mustia tusseja kirjakau-pasta, mutta maleksittekin Salamassa, Karoliina totesi.

– Mistä sä sen tiedät? Jesse kysyi. – Ai niin, se paikannuspalvelu. Poistan kyllä sen kännykäs-täni.

– Ostitteko jo ne tussit?

– Mennään heti, kunhan saadaan syötyä nämä ihanan viileät ja kermaisen pehmeät jätskit. Heippa!

Jesse katkaisi puhelun. Karoliina puuskahti

äkäisesti, riuhtaisi kuulokemikrofonin kiharoitensa seasta ja lennätti sen ullakon nurkkaan.

– Sadannen kerran: se ei kestä tuollaista heitelyä, Matias totesi.

Karoliina painoi silmänsä kiinni, veti keuhkonsa äärimmilleen täyteen ja puhalsi ilman hitaasti ulos huultensa välistä. Hän toisti hengityksen muutamaa kertaa aina aiempaa hitaammin. Sitten hän avasi silmänsä ja kumartui poimimaan kuulokemikrofonin lankkulattialta.

Matias ohjaili vaivattomasti kahta kannettavaa tietokonetta pahvilaatikoista ja vanhasta hyllylevystä kyhätyn työpöydän ääressä. Toinen läppäri oli liitetty suurehkoon taulutelevisioon, jonka yläreunaan liimatussa teipissä luki: ”Keskusnäyttö”.

Ullakon lattialla lepäsi useita häälehtipinkkoja ja seinille oli kiinnitetty nastoilla suunnitelmia, värikkäitä kuvakollaaseja ja asialistoja. Kaiken keskelle oli kehystetty punainen pahvisydän. Siinä luki koukeroisin kirjaimin: ”Margit ja Heimo, 13.6.”

Karoliina lysähti lituskaisen lattiatyynyn päälle.

– Haukkasinkohan liian ison palan, kun lupa-

sin suunnitella kaiken Haapaniemen ja Hauliston puolesta?

– Ei sua ainakaan kunnianhimon puutteesta voi syyttää, Matias tokaisi.

– Opettajien häihin on enää viikko, ja tekemistä on hirveän paljon enemmän kuin osasin odottaa, Karoliina huokaili.

– Onneksi sulla on taitavia apulaisia.

Ajatus houkutteli Karoliinan kasvoille hymynkareen.

– Onneksi.

Keskeltä lattiaa kääntyi pystyyn luukku, jonka saranat narisivat öljynpuutteesta. Aukosta kohosi esiin muhkea kiharapehko.

– Kuinka täällä hääkonttorissa jaksellaan? Anita kysäisi ja nuuhkaisi ullakon ilmaa. – Aina-kin reipas tuuletus olisi paikallaan.

Matiaksen täti tunnettiin Pihlakylässä Aura-juusto-Anitana, sillä hänellä oli tapana lisätä sinihomejuustoa kaikkiin koulun keittäjänä kokkaamiinsa ruokalajeihin. Tikkailla taiteillen hän nosti ullakon lattialle vadillisen voisarvia ja kaksi hikoilevan kylmää jääteelasia.

– Tästä saatte vähän lisäpotkua!

– Ihanaa, kiitos, Karoliina sanoi.

Anita odotti, että tyttö sai suunsa täyteen rapeaa voisarvea, ja sanoi sitten: – Haapaniemi soitti taas äsken.

Karoliina vetäisi murusia henkeensä ja yskiä kakoi, kunnes sai kurkkunsa selväksi.

– Mitä tällä kertaa?

– Hän kysyi tai toivoi tai oikeastaan käski vaihtaa hääkakun täytteen mansikkaan.

– Mutta senhän piti olla vattua! Karoliina kiivahti niin tulisesti, että Anita vetäytyi kyyryyn lattialuukun suojaan.

– Vadelmista jää kuulemma siemeniä hampaankoloihin, hän perusteli.

Karoliina tuhahti.

– No mennään sitten mansikalla, hän sanoi.
– Kun kerran morsian niin tahtoo.

Anita nyökkäsi ja laskeutui hätäisesti pois näkyvistä sulkien luukun perässään.

Karoliina tunki loput sinihomejuustolla täytetystä sarvesta kerralla suuhunsa ja murskasi sen mössöksi leukojensa välissä.

– Pitäisiköhän sun taas sulkea silmät ja hengitellä syvään? Matias ehdotti.

Pörröinen marsu upotti hampaansa porkkanaan ja kipitti sen kanssa piiloon puolikkaan kookospähkinän alle.

– Vähän söpö! Raisa Koistinen ihaili. – Tästäkö sä piirsit sen kuvan?

– Joo. Sen nimi on Kukkakaali, Viivi Lahtinen kertoi ja sulki marsuhäkin luukun. – Se on jo myyty ja haetaan tänään uuteen kotiin.

Viivi poimi ämpäristä paksun omenaviipaleen. Hän tarjosi sen marsun yläpuolella asuvalle kannelle, jonka häkissä roikkuvassa kyltissä luki: ”Turbo”. Raisa joutui seisomaan varpaillaan nähdäkseen jyrсийн mussuttavan herkkupalaansa.

Lahtisen Lemmikki- ja leluliikkeessä oli rauhallinen iltapäivä: kaupan ainoa asiakas tutki kisanruokia Viivin isosiskon Vanessan opastamana.

Viivi katsahti ulos ikkunasta ja käänsi sille nopeasti selkänsä.

– Voi vitsi, taas ne tollot ovat siellä, hän kiheresi.

– Ketä tarkoitat? Raisa kysyi ja tiiraili ikkunan läpi. Marjakadun vastakkaisella puolella istuskeli penkillä kaksi tyttöjen luokkatoveria: isokokoinen, siilitukkainen Julius Talvio ja puolta pienempi, mustahiuksinen Avi Patel.

– Ne kyyläsivät tänne eilenkin koko päivän, Viivi sanoi ja naurahti hermostuneesti.

– Nyt ne kyllä vain näpräävät Avin tablettia.

– Niin varmaan, Viivi hymähti. – Kuvittelevat, etten muka tajua.

Viivi vetäisi Raisan sivummalle ja kurkkasi olkansa yli varmistaen, ettei Vanessa voinut kuulla.

– Haluatko tietää salaisuuden? Viivi kysyi intoa uhkuen.

Raisan huomio herpaantui, kun hänen kännykkänsä pärähti soimaan. Hän vilkaisi näytöstä soittajan nimen ja pyrähti nopeasti etäämmälle vastaamaan.

– Kuuleeko ykköstiimi? kysyi Karoliina puhelimesta.

– Täällä ollaan, Raisa kuiskasi.

– Kuinka tehtävä etenee?

– Olen täällä eläinkaupassa nyt, ja –

– Mikä on kyyhkyjen tilanne?

– Ne tuodaan huomenna, ja niitä hoidetaan täällä liikkeessä häihin asti.

– Väri ja kappalemäärä?

– Kaksi valkoista, Raisa ilmoitti.

– Hyvä. Palaa komentokeskukseen, niin saat uuden toimeksiannon, Karoliina ohjeisti.

- Ai komentokeskukseen? Eli siis –
- Aurajuusto-Anitan ullakolle.
- Aivan, Raisa kuittasi. – Tulen heti.

Hän työnsi kännykän farkkujensa napakkaan taskuun ja lähti kiiruhtamaan ovelle.

- Mun täytyykin nyt mennä, hän huikkasi.
- Mihin? Viivi kysyi yllättyneenä.

Raisa epäröi: hän ei voinut mainita mitään Aurajuusto-Anitan ullakosta, jota käytettiin Etsiväkerho Hurrikaanin toisena salaisena päämajana Karhusten pihavajan rinnalla.

– Auttamaan niissä häätouhuissa, hän tokaisi epämääräisesti.

- Mutta mulla oli sulle se juttu, Viivi supatti.
- Jutellaan siitä myöhemmin, jooko?

Raisa pujahti ovesta ulos. Viivi seurasi ikkunan takaa, kun Raisa tervehti Juliusta ja Avia ohittaessaan heidät. Sen jälkeen Avi sanoi jotain Juliukselle, joka kääntyi katsomaan Lahtisen Lemmikki- ja leluliikettä kohti. Viivi hymyili, käännähti äkkiä ympäri ja jatkoi herkkupalojen jakamista. Innostuksissaan hän sujautti Turbolle vielä toisen omenasiivun, jonka kani kiskaisi häkkiinsä tyytyväisenä.

Sarjakuvakahvila Salamassa raikasi supersankarielokuvan musiikki, joka sekoittui kesälomalaisen rentoon pulinaan. Seiniin maalatuissa kuvissa sarjakuvahahmot kävivät kuumia taisteluja, mutta tehokas ilmastointi piti kahvilan mukavan vilpoisena.

– Jäikö vielä jotain? Jesse kysyi paljastaessaan naamansa lautasliinan takaa.

Jenni osoitti pörrötukkaisten kaksosveljensä vasempaa poskea, jossa oli jäljellä tahmea kinuskikastiketahra. Jesse laappi sitä liinalla.

– Kannattaisikohan sun jo lopettaa astioiden nuoleminen? Jenni tokaisi.

– Miten niin? Nuoleehan Tuukkakin.

– Tuukka on koira.

– Ihailtavan tarkka havainto, Jesse sanoi,
– mutta miten se taas tähän liittyy?

– No, en vain tunne yhtään kuudes-, eikun seiskaluokkalaista, joka nuolisi jäätelökipponsa puhtaaksi.

– Tuo ei pidä paikkaansa: tunnethan sä mut.

Jesse laski lautasliinan kasvoiltaan ja katsoi siskoaan kysyvästi. Kinuskitahra oli vain levinnyt lisää.

– Joo, se on ihan hyvä, Jenni tokaisi, ja Jesse

rutisti tyytyväisenä lautasliinansa palloksi.

Jennin kännykkä soi. Sen näytöllä vilkkui Karoliinan kuva. Jenni painoi puhelimen äänettömälle ja sujautti sen värisemään löysän huppainsa taskuun.

– Kai meidän on mentävä hakemaan ne tussit kirjakaupasta, hän sanoi.

– Sitten me saadaan kuitenkin heti uusia töitä, Jesse vaikeroi.

– Yritä kestää: häihin on vajaa viikko.

– Onneksi Hurrikaanilla ei ole yhtään tehtävää kesken, Jesse sanoi ääntään madaltaen. – Emme millään ehtisi selvittää rikoksia ja juosta Karoliinan asioilla samaan aikaan!

– Enpä tiedä. Jotenkin mulla on sellainen olo, että tänä kesänä Etsiväkerho Hurrikaani saa levätä kaikessa rauhassa, Jenni sanoi ja tunsi samalla vatsanpohjassaan hassun muljahduksen. Jos hän olisi muistanut sen vielä seuraavana päivänä, hän olisi ymmärtänyt, mitä se enteili: Jenni oli pahasti väärässä.

Kaaos Ketunpesässä

Hotelli Ketunpesän aulassa oli kerrankin vilskettä, kun Haapaniemen ja Hauliston häävieraita alkoi saapua paikalle. Ensimmäisenä hotellin pihaan kaarsi leveä tila-auto, jonka täytti Haapaniemen siskontytön nelilapsinen perhe Oulusta. Karoliina näki porukan saapumisen ikkunasta ja alkoi heti jakaa tehtäviä.

– Jesse, Matias ja Raisa, auttakaa te sitten Vainikaisia kantamaan laukut heidän huoneeseensa.

– Kyllä siihen kolme ihmistä tarvitaankin, Matias tokaisi laskiessaan matkalaukkuja, reppuja ja nyssäköitä, joita äänekäs oululaisperhe nosteli ulos kulkuneuvostaan.

Karoliina pyyhälsi vastaanottotiskille, jonka takana tiukkailmeinen hotellivirkailija Piritta nakutti tietokoneensa näppäimiä.

– Nyt saapuvat ensimmäiset vieraat, Karoliina sanoi. – Vainikainen, kaksi aikuista ja neljä lasta.

Piritta huokaili ja venytteli niskaansa puolelta toiselle.

– Siis kuusi henkeä? hän kysyi. – Meillä on vain neljän hengen huoneita.

– Perheelle onkin varattu kaksi huonetta.

– Ei minun listani mukaan, Piritta sanoi.

– Joudun tekemään järjestelyjä, ja siinä menee jonkin aikaa.

Piritta hätisteli Karoliinan kauemmas työpisteestään ja alkoi näppäillä tietokonetta entistä kiivaampaan tahtiin.

Kun Vainikaiset selvisivät sisään hotellin aulaan, Karoliina ohjasi heidät sohville odottamaan huoneitaan. Äiti ojensi perheen pienimpiä lapsia, jotka kiljuivat ja roikkuivat toistensa vaatteissa. Porukan vanhin mankui isältään kolikoita limsa-automaattia varten.

Karoliina lysähti pehmeälle sohvalle Jennin viereen.

– Olen niin väsynyt, hän sanoi.

– Ehditkö nukkua viime yönä? Jenni kysyi.

– Joo, tai oikeastaan kirjoitin kylttejä ja nukahdin niiden päälle. Aamulla jouduin pesemään

naamani kolmeen kertaan, ennen kuin musta tussi lähti pois.

– Voi raasua!

– Kun nämä häät ovat ohi, varaan itselleni paikan Lehväjärven uimarannalta koko loppukesäksi.

– Olet sen ansainnut, Jenni totesi.

Samassa hotellin pihaan kurvasi taksi. Sen kyydistä astui ulos solakka, vaaleahiuksinen nainen, joka oli pukeutunut kokonaan mustaan. Taksinkuljettaja nosti auton tavaratilasta matkalaukun sekä viulukotelon.

– Jesse ja Matias, menkää auttamaan musiikkia kantamisessa, Karoliina huusi sohvalta.

– Mitä sä itse teet? Jesse kysyi.

– Haluatko tosiaan, että luettelen taas kaikki työtehtäväni?

Jesse osasi tulkita Karoliinan tulistuneen ilmeen ja ymmärsi totella kiltisti.

Karoliina kääntyi Pirittaa kohti ja ilmoitti:
– Nyt saapuu Emma Vanne. Hän on maailman-kuulu viulisti ja soittaa lauantaina kirkossa.

– Minua eivät kiinnosta kenenkään harrastukset, Piritta töksäytti nostamatta katsettaan tietokoneen ruudulta. – Kunhan matkustajakortti on

oikein täytetty, saa minun puolestani vinguttaa mitä vempainta tahtoo.

– Hurmaava persoona, Jenni tokaisi Karoliinalle.

Piritan huonejärjestelyt eivät ottaneet valmistuakseen, joten myös Emma Vanne ohjattiin odotusohville Vainikaisten keskelle. Hän ei ollut huomaavinaan ympärillään möykkäävää suurperhettä, vaan poimi pöydältä Pihlakylän Sanomien tuoreimman numeron ja selaili sitä hitaasti. Pienimmät Vainikaiset osoittivat kiinnostusta muusikon viulukoteloä kohtaan, mutta onneksi isä tajusi kaapata rimpuilevat lapset syliinsä ennen kuin vahinkoa ehti tapahtua.

Karoliinan kännykkä soi, ja hän vastasi nopeasti: – Anna tulla.

– Se on Margit Haapaniemi kun soittelee.

– Tiedän, se luki näytöllä.

– Niin juu, niinhän sinä olet aiemminkin sanonut, opettaja kimitti, ja Karoliina vei puhelinta kauemmas korvaltaan.

– Onko morsiamella murheita?

– Eikä kun se haastattelu vain tuppaa hirvittämään, Haapaniemi sanoi. – Mitä jos meikäläinen pulauttaa suustaan jotain ihan painokelvotonta?

– Niin ei varmasti käy, Karoliina sanoi.

– Räpsivätköhän ne samalla valokuvia, että vedänpö parempaa retonkia niskaan?

Karoliina sulki silmänsä ja hieroi otsaansa.

– En ihan ymmärtänyt kaikkia sanoja, hän to-
kaisi, – mutta hyvin se varmasti menee. Otat
vain rennosti.

– Selvä pyy pivossa.

– Nähdään lehden toimituksessa huomenaa-
mulla yhdeksältä.

– Kuulemisiin, Haapaniemi toivotti ja katkaisi
puhelun.

Jenniä hymyilytti, kun hän seurasi vierestä
Karoliinan tuskailua, mutta hän onnistui kätke-
mään virneensä.

– Ensin se hihkui onnesta, kun Pihlakylän Sa-
nomien toimittaja ilmoitti tekevänsä häistä jutun,
Karoliina sanoi. – Ja nyt se ei meinaa uskaltaa
tulla koko haastatteluun!

Samaan aikaan aulassa syntyi kohtaous: Vaini-
kaisten äiti karjui, isä kiljui ja pienin Vainikai-
nen juoksi pakoon Emma Vanteen viulukotelo
kainalossaan. Mekastuksen keskellä Karoliinan
kännykkä soi uudestaan, ja hän kiiruhti kulman
taakse puhumaan.

Jesse, Jenni, Matias ja Raisa osallistuivat pikku-Vainikaisen takaa-ajoon. Piritta tuimisteli tiskinsä takana komentaen lopettamaan aulassa juoksemisen heti paikalla. Emma Vanne ei kauhuissaan kyennyt tekemään muuta kuin sivelemään kiiltäviä hiuksiaan ja hämmästelemään hetkessä syntynyttä mellakkaa.

Raisa pysähtyi, katsoi ympärilleen, arvioi viuluvarkaan reitin ja ampaisi liikkeelle. Hänen pelisilmästään oli hyötyä: pikku-Vainikainen juoksi suoraan häntä päin, jolloin Raisa kaappasi pojan tiukasti syliinsä.

Viulu palautettiin Emma Vanteen huostaan, ja Vainikaiset ryhtyivät kasvattamaan perheensä kuopusta. Piritta ilmeisesti halusi palauttaa aulaansa rauhan, sillä hän jakoi vieraille avainkortit ja sanoi: – Vainikaiset huoneisiin 202 ja 203, viulistille huone 305, portaita ylös ja aamiainen Ravintola Saaliissa kahdeksasta kymmeneen, kiitos.

Vieraiden poistuessa huoneisiinsa Karoliina palasi aulaan nurkan takaa. Hänen kasvonsa hehkuivat innostuksesta eikä hän edes huomannut takaa-ajon jälkiä.

– Ette ikinä arvaa, hän sanoi innosta pullistellen.

– Turha kai sitten yrittää, Jesse tokaisi.

– Sain juuri puhelun Kisu Zimmeriltä.

Karoliina odotti hillitöntä riemua, mutta kaikki vain tuijottivat häntä tyhjä ilme kasvoillaan. Piritta oli ainoa, joka havahtui nimen kuullessaan.

– Kuka se Kisu on? Raisa kysyi.

– Tosihäiden tuottaja!

– Ai se televisio-ohjelma, mitä isä aina katsoo? Jesse kysyi Jenniltä, joka nyökkäsi.

– Ne tulevat kuvaamaan jakson Haapaniemen ja Hauliston häistä, Karoliina sanoi kihisten.

– Mä pääsen televisioon!

Jesse ja Matias mulkaisivat toisiaan.

– Se tässä varmaan onkin suurin ilon aihe, Jesse tokaisi.

Karoliina marssi Piritan tiskille.

– Tuotantotiimi saapuu vielä tänä iltana ja tarvitsee kaikki vapaat huoneet.

– Ei se millään onnistu. Kuinka monta?

Karoliina laski huoneita sormillaan ja listasi:

– Kisu Zimmer, kuvaaja, äänittäjä, meikkaaja, Laurencio –

Piritta tarrasi kiinni Karoliinan paidasta ja kiskaisi tytön laajentuneiden pupilliensa alle.

– Sanoitko Laurencio?

– Kyllä, Lorenzo Lempilampi, Tosihäiden juontaja, Karoliina vahvisti.

Piritan katse lasittui ja hänen alaleukansa alkoi väpättää. Naisen posket nytkähtelivät, huulet venyivät ja sieraimet sykkivät.

– Mitä tuo on? Matias kuiskasi Jesselle.

– En uskonut koskaan näkeväni tätä, Jesse sanoi, – mutta se taitaa olla Piritan hymy.

Piritta loikkasi takaisin tietokoneensa taakse ja alkoi hakata sen näppäimiä kiherrellen samalla innostuneesti.

– Lorenzo Lempilampi tulee minun hotelliini! hän toisteli useaan kertaan.

– Ja minä pääsen telkkariin! Karoliina hihkui.

Kolmasluokkalaisen Viivi Lahtisen perheen eläinkauppaan tehdään yöllinen murto. Rikospaikalta löytyy kummallinen johtolanka: musta kynsi, joka näyttää petoeläimen kynneltä. Seuraavana yönä murtaudutaan Pihlakylän Sanomien toimittukseen, ja jälleen varas jättää jälkeensä salaperäisen kynnen.

Viisihenkinen Etsiväkerho Hurrikaani käy mysteerin kimp-
puun. Samaan aikaan he valmistelevat Karoliinan johdolla
opettajapari Haapaniemen ja Hauliston häitä. Hulina vain yltyy,
kun television suosittu Tosihäät-ohjelma ilmoittaa saapuvansa
kuvausryhmineen Pihlakylään. Hermoilevan hääparin päälle
kerääntyy mustia pilviä: Haulisto tuntuu salailevan jotain, ja
Haapaniemi epäilee sulhasen tulleen katumapäälle.

Kun rikospaikoilta löytyneiden mustien kynsien salaisuus
alkaa valjeta, nuoret etsivät ymmärtävät saaneensa vastaansa
jotain ennenkuulumattoman vaarallista...

Etsiväkerho Hurrikaani ja Mustakynsi on kymmenes osa Jari
Mäkipään suositussa lasten dekkarisarjassa. Lue myös ker-
hon aiemmat seikkailut!

**Etsiväkerho Hurrikaani –
jo kymmenen osaa
omaperäistä huumoria
ja jännittäviä seikkailuja!**

L842

ISBN: 978-951-31-7286-2

www.tammi.fi

Kansi: Jii Roikonen

Hurrikaani-tunnus: Sirpa Koivumäki

Valokuva: Marjaana Malkamäki